

сень на пѣснитѣ.“ но азъ вземамъ мистическата страна на въпроса. Туй, което повдигна Соломона въ свѣта, сунамка. Той, царскиятъ синь, се влюби въ тази мома, млада овчарка, която пасѣше стадото си и го накара цѣль день да обикаля около нея. Соломонъ ходилъ въ Египетъ да се учи, но не могълъ да научи уроцитѣ си, не могаль да научи споредъ светото разбиране онази велика книга на живота, и прѣдлага сърцето си на тази млада овчарка. Той имаше слабостъ къмъ женитѣ, бѣше човѣкъ на влюбването и разлюбването. Сегашнитѣ хора казватъ: красивото въ живота не седи въ жененето, но ние искаме да се влюбимъ, за да почувствуваме какво нѣщо е Любовта. Тѣхната любовъ азъ уподобявамъ на състоянието на тия, който пиятъ шесть годишно винце, седнатъ на масата X, Y, Z зарѣчатъ си всѣки отъ тѣхъ по $\frac{1}{2}$ килца вино, пийнатъ, развеселятъ се и започнатъ: „Ой, вино, вино, ройно вино!“ — замислятъ се дълбоко; пиятъ една чаша, че втора, че трета и започватъ отново да пѣятъ. Ако е нѣкои българинъ, провикне се нѣкоя българска пѣсень: „Заплакала ми е гората, гората още и планината.“ И наистена, плаче гората, това е много вѣрно. Плаче гората, че е изсѣчена, че е изгорена. Плаче гората, но отъ кого? — Отъ човѣка. Такива сж сегашнитѣ любовни чувства на хората — чувства на винцето. Нѣма нищо установено. Да обичашъ единъ човѣкъ, значи да виждашъ въ неговата душа нящо красиво, хубаво, да внесешъ въ нея нѣщо ново, да му пожелаешъ доброто. И той като те обича, ще види въ тебе сжщото. Туй, е красивото, Божественото въ живота!